

14. — Մարկոս Վրդ. Նորատենցի, 1810.
— Նոյն, 55.
15. — Ղազաք Վարդապետ, 1813. —
Նոյն, 55, 440.
16. — Մարքոս Արք. Տեղ Ղուկասեանց,
Զնաբերդցի, որդի Ալէքսանի և Նիկորի
1814—28. — Նոյն, 56, 193—4, 381, 449,
472, 475.
17. — Փիլիպպոս Սպահնուորեցի, 1835.
— Նոյն, 56.
18. — Կարապետ Վրդ. Գնիշիկեցի, 1840.
— Նոյն, 56.
- Երկրաշարժը, 1840 Յունիս 20ին, կը
քանդէ եկեղեցւոյ ջանգակատունը. —
Նոյն, 15.
19. — Երեմիա Վրդ. Մելիք-Թանգեանց,
1850—+1864. — Վանքին մէջ կը կատարէ
մնդկանուը նորոգութիւններ և ջինել կու
տայ շարք մը սենեակներ. — Նոյն, 15,
40, 334, 347.

- ՄՀԱԿՈՒԹԱՑԻՆ.** — Ա. Կարապետի
Վանքին մշակութային գործունէութենէն
քիչ արդինքներ ծանօթ են. այսպէս.
- Ա. — Աստուածատուր Գրիչ, 1648—64.
— Օրինակած է,
1. — Աստուածառունչ, 1648ին, Զահ-
կեցի Միրզայի յիշտակին. — Երնջակ, էջ
269.
2. — Աղօրազիր, 1664ին, ի վայելութ
Մելիքնէթի. — Երնջակ, էջ 173.
- Բ. — Մեսրոպ Վրդ. Խիզանցի, 1649ին,
Հայ Կ'աւարտէ օրինակութիւնը Աւետարոնի
մը, որուն սկսած էր Ասպահանի մէջ. —
Հանդ. Ամս. 1889, էջ 269.
- Գ. — Տէր Շմաւոն Գրիչ, 1659—62. —
Օրինակած է 1659ին մէկ Քարոզազիր,
Յովհաննէս Որոտնեցիի. — Կարինեան Ցու-
տակ, թ. 2148.

Նոյն թուին նորոգած է 1603ին գրուած
Աւետարան մը. — Երնջակ, էջ 215.

Դ. — Թադէսոս Գրիչ, որդի Կրիզորի,
1666ին օրինակած է մէկ ձաւոց. — Երն-
ջակ, էջ 240, 241, 316 (թ. 132).

Ե. — Մեսրոպ Վարդապետ Գրիչ, 1701ին
օրինակած է մէկ Հարաբեց Վարք, Ժողովա-
ծոյ Հայոց և Ֆունգաց. — Երնջակ, էջ 118.

Զ. — Եսայի Վարդապետ, Գրիչ, 1713ին
օրինակած է մէկ Դինն, Արխազազի. —
Եջմբածին, 1961, թ. 61.

ԿԱՐԴԱՐԱԳԻՑԱԿԱՆ

ՎԱՐԴԱՐԱԳԻՑԱԿԱՆ ԱՍՏԻՃԱՆՆԵՐԸ
ՀԱՅ ԵԿԵՂԵՑԻՈՅ ՄԷՋ

Է.

ՈՐՈՇԻՆ Է ՎԱՐԴԱՐԱԳԻՑԱԿԱՆ
ԱՍՏԻՃԱՆՆԵՐ ՅԱԼՈՒ ԻՐԱՎԱՈՒՆՔԸ

Բայց Կ'երեկ թէ վարդապետութիւնը նոյն
իսկ իր բնութեան հետեանքով զեղծում.
Ներու դուռ պիտի բանար չօւտով. ուսու-
ցանելու, քարոզելու պաշտօնը իր անհա-
մեմատելիք հրապոյրն ունի, որ կրնար և
կրնայ յեռ շատերը գինովցնել, այս շա-
տերը, որ առանց պատրաստութեան, մի-
այն փառքի և ցոյցի համար պիտի ուղէին
ունենալ Գաւազան և Աթոս։ Հնագոյն ժա-
մանակներու մէջ տեսանք արգէն թէ ի՞նչ
գանգատաներ կային և ի՞նչ միջոցներ ձեռք
տանուած էին զեղծումներու և ապիկա-
րութիւններու դէմ ։ Եւ այս զարոն մէջ
ալ՝ երբ մէկ կողմէն այն քան արժանաւոր
և փառաւոր գէմքերու կը հանդիպինք վար-
դապետական Աթոսի վրայ, միւս կողմէն
կը տեսնինք կանոններ և գանգտանիր, ո-
րոնք անփառունակներու, անարժաններու
բազմութիւնը կը չեշտան։ Այս զեղծումն-
եները, հաւանաբար Կիլիկիոյ, Կ. Փոլսի,
Երևանակէմի թէմերուն մէջ երեան եկած
էին աւելի. անպէս որ Փիլիպպոս Կիլ-
1651ին, Երևանակէմի մէջ, ուր 13 կանոն-
ներ հաստատեցին Կիլիկիոյ ներսէն Կիլ-ին.

Է. — Սամուէլ Վարդապետ, Գրիչ,
1718ին օրինակած է մէկ Սւագր, Երնջակի
առաջնորդ Մեսրոպ Եպիսկոպոսի պատուէ-
րով. — Էջմբածին, 1961, թ. 60.

Ը. — Շմաւոն Գրիչ 1758ին օրինակած
է մէկ Քարոզագիր, Գրիգոր Ցաթեացի. —
Երնջակ, էջ 316 (թ. 222).

Թ. — Ղուկաս Վարդապետ, Գրիչ,
1802ին օրինակած է մէկ Հաւաքածոյ. —
Երնջակ, էջ 140.

ՆՈՐԱՅԻՐ ԿՊՍ. ՆՈՎԱԿԱՆ

և Երուսաղէմի Աստուածատուր Պատրիարքին հետ միախորհուրդ, վարդապետութեան խնդիրն ալ կանոնի տակ առնել տուաւ և Առաջերորդ՝ մի համարձակեցի ոք վարդապետ անփառաբար տալ զիշխանութիւն վարդապետութեան ամենայի ուժեք, եթէ ոչ իցէ նուիրեալն կատարեալ ուսմամբ և առաջինութեամբ և հասակաւ և աստուածայի նով երկիրդիւ և վկայեալ յամենեցունց։ Զի այսու պատճառաւ բազումք անկարգութիւնք և զայթակղութիւնք մտին յեկեղեցի։ Եւ թէ սուունգանեալք քամակիցն զայթ հրաման, տուող իշխանութեանն անկցի ի պատասխն, և առօղ իշխանութեանն անընդունակ լիցին (Ա. Դաւթը. Պատ. եր. 326)։ Ո՞ գիտէ, ի՞նչչափ ծանր և անտանելի եւ զած են գայթակղութիւններ, որ այսչափ բուռն և կտրուկ միջոցներ ձեռք կ'առանուին, և ոչ միայն առանց որոշ պայմաններու գործադրութեան վարդապետ եղողներ չեն ընդունուիր, այբ մանաւանդ իշխանութիւն տուող վարդապետն ալ կը զկուուի իր իշխանութեանն։

Դար մը ետքը Միմօն Կիթզ - գեռ նոյն զեղծամեները կը նկարագրէ Կիլիկիոյ և Կ. Պոլսի թեմերուն մէջ. ուն վարդապետքն որք չեն ժամանեալ ի քանի ամս ընդ Արեղայութեան առնուն և զնայրազյին Գաւազան, յօրս գրէ թէ ոչ գտանի Արեղայ և կամ Մասնաւոր Վարդապետ, այլ որք ենն են ի Մայրապոյն աստիճանին (Քաջեն., եր. 99),

Եւ իրաւի այս գեղծումն է, որ գեռ կը տիրէ մինչեւ հրմա, այնպէս որ երբ էջմիածնի մէջ, Ռուսակայոց վարդապետներու մէջ հազիւ քանի մը ծայրազոններ կան, ասդրն ամէն վարդապետ կ'ուզէ Մայրապոյն ըլլալ։ Բայց այս երեսովը, այս գեղծումը իր բանաւոր պատճառն առնիւ Այսինքն՝ քանի որ Մայրապոյն Վարդապետութիւնը կամ Մեծ Վարդապետութիւնը կարսնցուցած է իր նախնական և իսկական նշանակութիւնը և եղած է վարդապէտ ափտղոս մը, որ ոչինչ կը յիշեցնէ իր կնի պաշտօնէն ու պարտաւորութենէն, բնակն է որ այսպիսի ախտական մը գիւրութեամբ տրուէր, ոչ այլիս վարդապետի կողմէն, այլ եպիսկոպոս և զած վարդապետի կողմէն։ Վարդապետութեան արգի վրանէկը թէ իշխանութիւնը

տուողներու կողմէն և թէ իշխանութիւնը առնցներու կողմէն, բոլորպին հակառակ է ուրեմն վարդապետութեան ծագման հետ և վարդապետութեան դիրքն ու արժանապատուութիւնը պահելու համար զրուած օրէնքներուն և կանոններուն հետ։

Ը.

ՆԱՐԱԳ-ՈՉԵ ԿԱՐԳ-ԱԴՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ

Պատք է նկատի առնել սակայն, նուեայն ջանքերը, որոնք մեր ժամանակակիրուն մէջ թափուցան վարդապետութեան իթէ ոչ կի նշանակութիւնը վերահստատելու, զոնէ վարդապետական պատրաստութեան որոշ ըմբռուում մը հաստատելու համար Առաջին ձեռնարկը Գէորգ Դ. Կաթողիկոս ըրած այս մասին՝ Էջմիածնի ձեմարանին հաստատութեամբ։ Խորէն Ծ. Վրդ. Խանական կառավագանութեան վեցին (վիճ.), որ Ռուսակայոց ամենէն փայլուն բեմբասացն էր, վարդապետ բարի վրայ գրելու ատեն, ոտպէս կը խօսի Գէորգ Դ. ի ձեռնարկին նկատմամբ։

«Երբ Հոգեսրականների մէջ գիտութիւնը պահուց, վարդապետ կոչումն ես կորցրեց իր նուիրական նշանակութիւնը, և ամէն միանձն հոչի որական, արեղայ ձեռնադրուելուն պէս, սկսամ էր վարդապետ կոչուիլ մինչեւ վերջին ժամանակս։ Հայ Եկեղեցու նուիրական կարգ և կանոն սիրող և վերանորոգող Գէորգ Դ. հոգեկրոյ Կաթողիկոսը, ինչպէս ուրիշ բազմաթիւ կենսական խնդիրներ, այս խնդիրն ես յարոյց, վափաքերպ զիտնական հոգեսրականներու առեղջել, որի համար և հիմնեց Էջմիածնի Մայր Աթոռում ձեմարան, հրամայեց որ այսուհետեւ վարդապետ կոչումն գիտութեամբ բրաւունքով և առանձիւ օրենութեամբ ստացուի գուազոնի իշխանութեան հետ, և նախ քանի այդ իրաւունք առանաւէ միանձն հոգեսրականները շկուսէին վարդապետ, այբ միայն արեղայ (Մ. Խ. Բ. ապ. Ա. Պետրեսպուրկ, 1898, էջ 487-88)։

Մեր Դպրեվանքի հաստատութիւնը լուրջ միջոց մըն էր Կ. Պոլսի Պատրիարքութիւնան անամաններուն մէջ տուածքը առնելու հակառակ ախրող վարդապետական գեղծութեա-

նութեան աստիճանի պաշտօնական տըւչ չութիւնը Տաթեռու Դպրոցին մտածութիւնն եղաւ ԺԴ. գարուն, որ նպատակ ունեցաւ քարոզիչներ պատրաստել և ամէն կոզմ դրկել զանոնք՝ ազգային եկեղեցական հաւատաքին պաշտպանութեանը համար, ինչպէս պէտքը կը պահանջէր:

Տարակոյս չկայ թէ վարդապետական այդ իշխանութիւնը չէր կրնար ունենալ այս կամ այն եպիսկոպոսը. վասնզի ուրիշ բան էր Հին և Նոր Կոտակարանի և արտաքին գիտութեանց հմտութիւնն ունենալ և ուսուցանել վանքերու մէջ բազմաթիւ աշակերտութիւն մը ունենալով իր շուրջը, ուրիշ բան էր գաւառական եպիսկոպոսի մը քով ծառայել իրեւ փոքրաւոր և յետոյ բարձրանալ նոյն տեղեւոյ աթոռին վրայ:

ԺԴ. գարէն յետոյ տակաւին երկար ժամանակ ճայրազոյն վարդապետներ եպիսկոպոսական աստիճանի չկրցան բարձրանալ, ամէն արժանիք ունենալով հանդերձ. և ուրիշներ եպիսկոպոս եղան՝ առանց կանոնաւոր ուսում մը իսկ բրած ըլլալու:

Այսու ամենայնիւ բարերար ազգեցութիւն մը կրցաւ ունենալ Տաթեռու Դպրոցը իր առաջադրած նպատակով՝ որուն հետեւցան ուրիշ մէկ քանի վանքեր ալ, վասնզի ժամանակ անցնելէ զիրջ՝ եպիսկոպոսական աստիճանի բարձրացման համար տեսակ մը պահանջում նկատուեցաւ ծայրազոյն վարդապետի արքէք չինել նախ Բայց մ՞ը գեղեցիկ նպատակ իր միջոցներու մէջ չը սայթաքիր երբեմն. արի տես ծայրազոյն աստիճանի արարողութեամբ տեսակ մը նուիրապետական ձեւ աւելցած եղաւ Մաշտոցի մէջ, և կրմա այդ տասն որոշ սանդուխէն պաշտօնապէս ելնել բաւական կը համարէի, յետոյ եպիսկոպոսութեան թեակոխնելու համար:

Ծառ օգտակար կ'ըլլայ Հայոց եկեղեցւոյն համար՝ եթէ Տաթեռու Դպրոցին պայմանները յարգուին՝ ըստ պահանջման ժամանակին, և հարկ չկայ որ ծայրազոյն իշխանութեան տիրանան այն վարդապետները՝ որ եկեղեցական ուսուցման հեղինակութիւնը չունին, ո՛րքան ալ ծերացած ըլլան . . . բայց՝ եպիսկոպոսութեան բարձրանալ՝ առանց ծայրագոյն վարդապետութեան աստիճանն ունենալու՝ արգէն ընդ-

հանուր եկեղեցւոյ սովորութիւնն էր, որ կրնայ տնել բաւել՝ թէկ ոչ առանց անպատեհութեան (Մատէ, Ա. Ե. տարի, թիւ 250, 1897, Աեպտ. 25/7, Եշ.).

Ո՞վ պիտի հասկնայ սակայն այսպիսի գեղեցիկ բազմանքները և մանաւանդ պիտի գործադրէ զանոնք՝ Եպիսկոպոսները, թէ ինքնակոչ ընծայեաները կամ Սարգիս Շնորհալիի բացատրութեամբ, սինքնաձեռնազրիի աստուածաբանները, ապա թէ ոչ — Հոգեսոր Խշխանութիւնը: Հո՞ս է իւնողիրը:

Ապա թէ ոչ տի՛րող և ծաւալող զեղծութերու հանդէպ ձեմարան կամ Դպրեցանք չեն կրնար վերահստատել Սիւնեաց Վարդապետարանին ըմբռնութիւն ու հասկցութիւնը: Ժամանակակից ըմբռնութերը փոխուած ե բարեփոխուած են այժմ, և Վարդապետութեան համար պատրաստութեան եղանակն ալ փոխուած է՝ ուսման, հմտութեան, տարիքի և այլն տեսակէաներով: Բայց ցորչափ վարդապետը կա՛յ Հայ եկեղեցւոյ մէջ, կ'արժէ պահել վարդապետութիւնը իր գեղեցիկ բարձրութեան վրայ, իրը հեղինակութիւն Բանի և Բնի:

Աշակուլուած Լոյս Նարարաբերէն, 1906
(Սնացեալը յաջորդի՝ 17)

